

[Miljøministeren]

jeg vil igen understrege, at vi går ind i disse forhandlinger i sikker forvisning om, at deres ønsker er ikke at være destruktive i deres tankegang. Af de udtalelser, der er faldet her i folketinget i dag, synes jeg, at vi står med en meget klar melding fra folketinget, også en melding om behovet for en ernæringspolitik, som jeg er overbevist om at dansk erhvervsliv har forstået.

Finn Jørgensen (KF):

Jeg synes måske nok, der kan være grund til at slå fast, at vi sådan set allerede har en ernæringspolitik. Vi er måske ikke helt klar over, hvad den går ud på. Den er ikke klart formuleret, og der kan være behov for nogle tilretninger, men det er ikke nogen ny opfindelse. I den forbindelse vil jeg gerne understrege det, ministeren sagde, og give min ubetingede tilslutning til det, at de tilretninger og det ene og det andet, der skal ske, skal ske inden for den eksisterende lovgivnings rammer, og det skal ske ad frivillighedens vej. Det er ikke ved tvang, man kan løse et problem som dette.

Jeg vil også godt til ordføreren for forslagsstillerne sige, at det er store ord at tage i sin mund at sige som noget meget generelt, at folkesundheden ikke har det godt. På mange punkter har den det jo ganske godt og har det væsentlig bedre, end den har haft tidligere, men jeg erkender, at der er områder, hvor den kunne have det endnu bedre, og det kan vi måske medvirke til på dette område. Jeg synes, det er værd at pege på, at der allerede er mange, der selv gør en betydelig indsats for at forbedre deres dagligdag og dermed deres sundhedstilstand, og forhåbentlig gør de det rigtige, men spørgsmålet er, om vi er dygtige nok til at fortælle dem, hvad der er det rigtige. Det er hovedproblemet. Det er ikke viljen hos den enkelte, der mangler, men det er måske oplysningen, således at man kan træffe de rigtige beslutninger på det rigtige tidspunkt.

Det, der er så lidet tiltalende i dette forslag til folketingsbeslutning, der er fremsat her, er ikke, at vi får lejlighed til at drøfte problemerne, og det er ikke, fordi der ikke er gode enkeltheder i det, men det er den ubehagelige formulering, at en samlet ernæringspolitik skal i videst muligt omfang sikre befolkningen en kost – som om det ikke var

noget, man selv skulle vælge, hvilken kost man vil spise.

Jeg kan godt være med til, at ernæringspolitikken som mål skal have at sikre befolkningen oplysning, så den kan skaffe sig den rigtige kost, men vi kan ikke medvirke til, at man skal sikre, at den enkelte spiser det, nogle synes er det rigtige under alle forhold. Det er det frie valg, det er tilliden til borgerne og dermed til dem, der producerer levedsmidlerne, for de vil naturligvis producere det, der bliver efterspurgt, ellers ville de jo være dårlige producenter og forhandlere. Det er tilliden til dem, jeg gerne vil give udtryk for.

Hans Jørgen Holm (V):

Jeg har med interesse læst forslaget og dets bemærkninger og hørt ordførerens indlæg her i dag. Som jeg sagde i mit første indlæg, troede jeg ikke, når man læser bemærkningerne, at det var forslagsstillerens hensigt at ville dirigere befolkningens kostvaner, men ordførerens svar lå nærmere op ad det, der er formålsparagraffen i lovforslaget: at man i videst muligt omfang vil sikre de optimale krav. Derfor vil jeg gerne have en helt klar uddybning af den formålsparagraf, der står her. Hvad mener socialdemokratiet med de ord, man har sat på tryk? Vil man styre og bestemme, hvad befolkningen skal spise?

Jeg har en fornemmelse af, at vi tager det meget højtideligt, og at vi tror, når vi har diskuteret disse alvorlige problemer herinde, at så har vi i hvert fald gjort noget til, at folkesundheden kan blive bedre. Jeg ved ikke, hvor meget det hjælper. Jeg tror måske – jeg var lige ved at sige: jeg er bange for, men det er et forkert udtryk – at ugebladene og pressens oplysning om det ernæringspolitiske måske er langt væsentligere end det, vi foretager os her. Derfor hviler der også et ansvar på dem. Jeg tror såmænd egentlig, at de har gjort folkesundheden større tjenester end vores ernæringspolitiske debatter her i huset.

Jeg tror, at det oplysningsmæssige, folks muligheder for at forstå, hvad det er, man skal lægge vægt på, er det helt centrale. Miljøministeren sagde meget klart, at vi ikke tænker ernæringsmæssigt.

Jeg kan ikke lade være med at gøre en bemærkning til hr. Waldorff, der siger, at det er ikke den enkeltes problem, hvad man spi-